

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt mandag den 31. august 2020

Sag BS-45073/2019-HJR
(2. afdeling)

VGH Versicherungen
(advokat Søren Vagner Nielsen)

mod

GF Forsikring A/S
(advokat Nicolai Mailund Clan)

og

Sag BS-43125/2019-HJR

GF Forsikring A/S
(advokat Nicolai Mailund Clan)

mod

A

og

B

(advokat Karsten Høj for begge)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Odense den 5. marts 2018 (BS 10-2019/2015 og 23/2016) og Østre Landsrets 7. afdeling den 5. april 2019 (B-937-18 og B-1188-18).

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Jon Stokholm, Vibeke Rønne, Henrik Waaben og Kristian Korfits Nielsen.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Anbringender

VGH Versicherungen har anført navnlig, at lovvalget skal afgøres efter den individualiserende metode eller efter princippet om fælles bopælslov for de skadelidte, B og A, og deres tyske arbejdsgiver, som har tegnet lovpligtig motoransvarsforsikring hos VGH Versicherungen. Erstatningskravet mod GF Forsikring og regreskravet fra GF Forsikring mod VGH Versicherungen skal afgøres efter tysk ret, idet kravene bortset fra skadestedet ikke har nogen tilknytning til Danmark. Erstatnings- og regresspørgsmålet bør, som anført af landsretten, afgøres efter loven i samme land.

De skadelidte kunne have valgt at anlægge sag direkte mod VGH Versicherungen, da de var passagerer i den tyske indregistrerede bil eller mod både GF Forsikring og VGH Versicherungen. At de valgte at udtage stævning alene mod GF Forsikring bør ikke give dem en bedre retsstilling i relation til spørgsmålet om lovvalg.

Der er enighed om, at danske lovvalgsregler som udgangspunkt medfører, at færdselsuheldet skal vurderes efter dansk ret, jf. princippet om *lex loci delicti*. Imidlertid har denne sag den stærkeste tilknytning til tyske retsforhold, og den individualiserende metode fører derfor til, at tysk ret finder anvendelse. Skadestedet skal hverken tillægges "afgørende vægt" eller "betydelig vægt", da det vil medføre, at lovvalget reelt altid afgøres efter princippet om *lex loci delicti*.

Det bør tillægges betydelig vægt, at uheldet både må betragtes som en arbejds-skade, der har givet de skadelidte ret til erstatning og sociale ydelser i Tyskland efter den tyske regulering af arbejdsskader, og som et færdselsuheld. Principperne bag lovvalgsreglerne i EU-forordningen om koordinering af de sociale sikringsordninger, der regulerer, efter hvilket lands lov de skadelidte har ret til sociale sikringsydelse i anledning af arbejdsulykken, må indgå med betydelig vægt ved afgørelsen af lovvalget. Sagen må karakteriseres som et differencekrav som følge af en arbejds-skade. Det må under alle omstændigheder tillægges betydning, at der bestod et ansættelsesforhold mellem de skadelidte og deres tyske arbejdsgiver, at de skadelidte alene var i Danmark for at udføre arbejds-

opgaver for arbejdsgiveren, at de befandt sig som passagerer i en tysk indregistreret bil tilhørende arbejdsgiveren, og at uheldet skete, fordi deres tyske arbejdskollega og chef begik en kørselsfejl og kørte ind i den dansk indregistrerede bil. Det bør ikke medføre, at skadestedet tillægges afgørende betydning for lovvalget, at der var en dansk bilist involveret. Det bør heller ikke tillægges betydning, om føreren af den tyske bil i forbindelse med sin kørselsfejl overtrådte færdselsloven. At de skadelidtes eventuelle erstatningskrav skal afgøres efter tysk ret, understøttes også af sagens øvrige omstændigheder, herunder at de var bosiddende i Tyskland, at bilen, de befandt sig i, var forsikret i et tysk forsikringselskab, og at den dansk indregistrerede bil ikke kunne gøre noget for at undgå færdselsuheldet. Det forhold, at de skadelidte allerede har fået udbetalt erstatning efter de tyske arbejdsskadesikringsregler, bør også føre til anvendelse af tysk ret, da det vil medføre betydelige vanskeligheder at opgøre de skadelidtes eventuelle erstatningskrav efter dansk ret. Anvendelse af tysk ret stemmer med lovvalgsprincipperne i Rom II-forordningen, særligt artikel 4, stk. 3, der, selv om forordningen ikke gælder i Danmark, bør være et fortolkningsmoment ved anvendelsen af de danske lovvalgsregler.

Tysk ret bør i hvert fald anvendes i forhold til selve opgørelsen af de skadelidtes erstatningskrav.

GF Forsikring har over for VGH Versicherungen anført navnlig, at dansk ret finder anvendelse, uanset om lovvalgsspørgsmålet skal bedømmes efter princippet om *lex loci delicti* eller efter den individualiserende metode.

Uheldet skete i Danmark i forbindelse med et arbejdsforhold med overnatning. Danmark var ikke et "gennemkørselsland", og det var ikke tilfældigt, at de skadelidte befandt sig i Danmark. De skadelidte har bopæl i Tyskland. Den ene skadevolder er dansk og er ansvarsforsikret hos GF Forsikring, og den anden skadevolder er tysk og er ansvarsforsikret hos VGH Versicherungen. Sagen har således både tilknytning til Danmark og Tyskland, men sagen har ikke overvejende tilknytning til Tyskland, hvorfor uheldsstedet må indgå med afgørende vægt ved lovvalgsvurderingen. Der er ikke grundlag for at opdele sagen, der således i sin helhed skal bedømmes efter dansk ret. At de skadelidte i Tyskland er omfattet af en ordning, der minder om den danske arbejdsskadesikringslov, kan ikke ændre herved. Anvendelse af dansk ret medfører, at GF Forsikring hæfter over for de skadelidte, men at kravene skal videreføres mod VGH Versicherungen, jf. erstatningsansvarslovens § 25, som endeligt og i det indbyrdes opgør mellem forsikringsselskaberne regulerer alle skadesudgifter til de skadelidte.

GF Forsikring har over for A og B anført navnlig, at hvis Højesteret finder, at tysk ret skal anvendes i forholdet mellem GF Forsikring og VGH Versicherungen, skal tysk ret også anvendes i forholdet mellem GF Forsikring

og dem. Dette vil i givet fald medføre, at de ikke er berettiget til godtgørelse og erstatning fra VGH Versicherungen, og at de derfor heller ikke kan gøre erstatningskrav gældende over for GF Forsikring.

A og B har gentaget deres anbringender og har supplerende anført, at både lex loci delicti og den individualiserende metode fører til, at deres krav på erstatning skal afgøres efter dansk ret. Anvendes den individualiserende metode, er sagens tilknytning til Tyskland ikke "overvejende", hvilket primært skyldes, at uheldet skete i Danmark og involverede en dansk indregistreret bil ført af en person, som bor i Danmark.

De kan i øvrigt tilslutte sig de synspunkter, som GF Forsikring har anført over for VGH Versicherungen til støtte for anvendelse af dansk ret.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen udspringer af et færdselsuheld i Danmark i januar 2013, hvor en tysk bil, som B og A var passagerer i, stødte sammen med en dansk bil. De har over for GF Forsikring A/S, som er ansvarsforsikringsselskab for den danske bil, rejst krav om betaling af erstatning for personskade. GF Forsikring har adciteret VGH Versicherungen, som er ansvarsforsikringsselskab for den tyske bil.

Spørgsmålet er, om dansk eller tysk ret skal anvendes ved afgørelsen af de to sager.

Der er tale om krav om erstatning uden for kontrakt, og sagerne skal således afgøres efter dansk rets almindelige (uskrevne) deliktretlige lovvalgsregler.

Højesteret finder, at lovvalget i sager om erstatning ved færdselsuheld må foretages under inddragelse af de tilknytningsmomenter, som er relevante for den konkrete sag. Det sted, hvor skaden er sket, må indgå med betydelig vægt, således at det kræver stærk tilknytning til et andet land, hvis dette lands lovgivning skal finde anvendelse.

I den foreliggende sag er færdselsuheldet som nævnt sket i Danmark. Uheldet involverede en dansk indregistreret bil ført af en person, som bor i Danmark, og hvis danske motoransvarsforsikringsselskab de skadelidte har rejst erstatningskrav over for. De skadelidte har bopæl i Tyskland og var passagerer i en tysk indregistreret bil med tysk forsikringsselskab. Henset hertil, og da der ikke foreligger omstændigheder, der kan føre til et andet resultat, tiltræder Højesteret, at spørgsmålet om GF Forsikrings pligt til at betale erstatning til de skadelidte skal afgøres efter dansk ret. Det tiltrædes herunder, at det forhold, at personska-derne tillige kan karakteriseres som en arbejdsskade, der giver B og A ret til er-

statning og sociale ydelser i Tyskland efter den tyske regulering af arbejdsskader, ikke kan tillægges betydning i relation til spørgsmålet om lovvalg for erstatningskravene i anledning af færdselsuheldet.

Højesteret tiltræder, at der ikke er grundlag for at behandle kravene i hovedsagen og i regressagen forskelligt. Dansk ret skal således også anvendes i forholdet mellem GF Forsikring og VGH Versicherungen.

Højesteret finder, at der heller ikke er grundlag for at behandle lovvalget vedrørende ansvarsgrundlaget og erstatningsopgørelsen forskelligt.

Højesteret stadfæster herefter kendelsen.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

I kæremålsomkostninger for Højesteret skal VGH Versicherungen betale 30.000 kr. til GF Forsikring A/S, og GF Forsikring A/S skal betale i alt 30.000 kr. til A og B.

Sagsomkostningsbeløbene skal betales inden 14 dage efter denne højesteretskendelses afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.